

O ZPĚVECH ZEMĚ

Petr "Děda" Mužiček

Země si prozpěvuje. Samozřejmě to nejsou zpěvy, které by byly pronášeny v některém ze známých jazyků. A také není možné tyto zpěvy zaslechnout v rušných hlavních chodbách. Jedině ten, který se oddá Zemi, přijme její pohostinství a oplácí jí dobrotou, jedině ten může slyšet "Zpěvy Země". Jednotlivým slovům nelze porozumět, a snad to ani není jejich účelem, ale vnímat melodii, najít stříbrnou nitku romantického rytmu v často šílené kakofonii zvuků, ponořit se do mnohotónového zvuku harfy, vznášet se spolu s majestátním troubením horských rohů, to dokáže jen opravdu zkušený šaman. Jedině mistři mezi mistry dokáží v Zpěvu rozeznat blížící se nebezpečí. Největší z nich, pradávňý Ozmerk Poutník, dovedl přesně určit jednotlivé druhy událostí, jež se blížily. Tak například úsečný rytmus bubínků vždy oznamoval pochod mnoha nohou, břínčivé činely oznamovaly třeskot zbraní a ničivým zátopům předcházelo dunění tympanů. Naproti tomu se při narození dítěte vždy rozezněly jasné tóny píšťal a lyrická harfa. To vše znělo Zemi naráz. Jenže pak se melodie začaly vytrácet. Zpočátku v nich byly jakési mezery, tiché úseky, až se jednoho dne melodie, ty překrásné stříbrné nitky protkáující veškeré Zpěvy Země, rozpustily do ztracena a zůstalo z nich jen neuvěřitelné množství různých souzvuků, které však nikdo nedokázal spojit nebo v nich jen najít nějakou souvislost. Tehdy Ozmerk zmizel. Někdo říká, že ho Země odměnila za jeho oddanost a vzala ho do svého náručí, kde jen jemu hraje k věčnému spánku ty nejkrásnější melodie. Jak je to doopravdy se už nikdo nikdy nedozví. Ve skutečnosti se v té době již Nevraživost chopila vládnoucího žezla a rozehnala naše bratry do všech koutů Podzemní říše. Když Ozmerk zmizel, vrcholilo právě období Temné a rudé. Naši předkové neměli žádnou nebo jen mizivou šanci najít si klidné místo k životu. Nemohli nalézt klid, tolik potřebný pro vnímání Zpěvů Země.

Dnes je to jiné. Matka Země znovu zpívá a ve směsici tónů znovu lze nalézt jemnou, jako vlas tenoučkou stříbrnou nitku optimistické melodie. Ani já, jediný z potomků Ozmerkových, který je schopen vnímat Zpěvy, ale dnes nedokážu porozumět mezerám a všem hluchým místům. Se svou Skarkromou jsme prochodili již velmi rozsáhlé území Podzemní říše. Některá místa jsou pustá, opuštěná již dávno. Tam jsou Zpěvy žalostné, ale poklidné. Jen vyprávějí příběh dřívějších obyvatel, které postihla tu nějaká choroba, tu nájezd nějaké mordýřské bandy. Místa, kde jsou Zpěvy spíše truchlivým kvílením než oplakáváním mrtvých, taková místa jsou strašná. Ukazují na nespravedlivé běsnění tvorů bez srdce, kteří vraždí jen pro svou potěchu, ale jsou natolik slabošší, že pobíjí neozbrojené, starce, ženy a děti. Na takových místech jsou Zpěvy bolestné, řezavé a natolik teskné, že mi nikdy nebylo dopřáno klidu, dokud jsem nemohl navštívit jiné, pokojné místo, kde Zpěvy dokáží zacelit ránu v mí rozdrásané duši. Ránu zacelí, ale jizvy zůstanou. Jednou jedinkrát jsme vyrazili k místům, nad kterými se prostírá Planina šedého prachu. S hrůzou jsme postupovali tím tíživým tichem. Nebylo slyšet nic, nárek, radost, prostě nic. Ani sebetišší tón, ani zadrnčení nejjemnější struny. Nic. Ticho. Tady Zpěvy utichly, protože není zde nikoho, kdo by je zpíval. Matka Země je zde mrtvá. Jestliže jsem řekl, že jinde jsou Zpěvy bolestné a strašné, musím se přiznat, že je uslyším mnohem raději než to nic, které se jako stín vkradlo do mé mysli právě v této oblasti.

Zpěvy Země mají ještě jednu zvláštní vlastnost. Ve své původní podobě nemají ozvěnu a nelze je napodobit. Jednoho dne jsem se však setkal s velice zvláštní věcí. Právě to zapálilo louč mé zvědavosti natolik, že její plamen bylo možné uhasit právě tou neocenitelnou zkušeností s naprostým tichem. Slyšel jsem naprosto stejnou melodii, smutnou a dunivou, oznamující příchod něčeho velkého a neznámého, třikrát za sebou, jako by šlo o nezkreslenou ozvěnu. A právě v tu chvíli, kdy nám Skarkroma otvírala cestu jsem měl dojem, že jsem viděl velké prostranství s naprosto neznámými rostlinami a zvířaty, celé to místo bylo ozářeno něčím daleko zářivějším, než je naše Kamenné slunce, strop se zdál být modrý. Dodnes si nejsem jistý, co to mohlo být, ale jedno vím jistě. Nebylo to z našeho světa, neboť i moje Skarkroma byla jaksi zaražená, pokud to lze o téhle bytosti říct. A ještě jedna věc. Za tímhle "viděním" zůstala v melodii Zpěvů nepatrná, sotva slyšitelná, mezera. Jakoby tou ozvěnu část melodie sebrala.

Copyright © 2003 Asterionpg.cz - Všechna práva vyhrazena